

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A III-A CIVILĂ
DOSAR NR. [•]

Î N C H E I E R E

Ședința publică din data de [•]

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE - [•]

JUDECĂTOR - [•]

GREFIER - [•]

Pe rol soluționarea cererii de apel formulată de apelanții reclamânți [•] și [•] în contradictoriu cu intimata pârâtă AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ BUCUREȘTI, împotriva sentinței civile nr. [•] pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal făcut în ședință publică s-au prezentat apelanții reclamânți [•] și [•] prin avocat și intimata pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală București prin consilier juridic.

Procedura de citare a părților a fost legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Nemaifiind alte cereri de formulat ori acte de depus, tribunalul constată cauza în stare de judecată, declară închise dezbaterile și acordă cuvântul asupra apelului.

Apelanții reclamânți, prin avocat, solicită admiterea apelului astfel cum a fost formulat și motivat în scris, schimbarea în tota sentinței atacate în sensul admiterii capătului de cerere privind constatarea abuzului de drept al intimatei manifestat prin introducerea cu rea credință a mai multor contestații la executare vădit neîntemeiate, obligarea intimatei la plata despăgubirilor, fără cheltuieli de judecată. Apreciază că toate condițiile abuzului de drept sunt îndeplinite întrucât ANAF a manifestat intenția de a întârzia valorificarea drepturilor apelanților reclamânți, a dat dovadă de rea credință, exercitându-și dreptul său, depășind limitele îngăduite de scopul legii și de echitate, iar prin atitudinea și modul său, a deturnat dreptul procedural de la scopul pentru care a fost recunoscut de lege.

Intimata pârâtă, prin consilier juridic, solicită respingerea apelului ca nefondat, menținerea sentinței instanței de fond ca fiind temeinică și legală. Astfel, se arată că [•] a fost obligată să plătească reclamânților cheltuieli având în vedere că în urma pronunțării unei hotărâri judecătorești, acestora li s-a retrocedat un teren ce se afla sub clădirea [•]. Ca urmare a reorganizării intimatei din anul 2013, a avut loc o mică întârziere de plată a despăgubirilor, însă plata lunară se face de către Regionala Fiscală Ploiești. Apreciază că în mod corect prima instanță a respins pretențiile reclamânților, nefiind făcută dovada că intimata a abuzat de drept prin formularea contestațiilor, acest lucru fiind făcut ca urmare al dreptului său la apărare. Solicită amânarea pronunțării pentru a depune concluzii scrise.

T R I B U N A L U L

Având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, va amâna pronunțarea, astfel că:

D I S P U N E

Amână pronunțarea la data de 08.10.2018.
Pronunțată în ședință publică, azi, 01.10.2018.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

LOS
SPA
LAWYERS

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A III-A CIVILĂ
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE - [•]
JUDECĂTOR - [•]
GREFIER - [•]

ÎNCHEIERE

în aceeași compunere și pentru aceleași motive,

D I S P U N E

Amână pronunțarea la data de 15.10.2018.
Pronunțată în ședință publică, azi, 08.10.2018.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

LOS PA
LAWYERS

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A III-A CIVILĂ DOSAR NR. [•]
DECIZIA CIVILĂ NR. [•]
Ședința publică din data de [•]
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE - [•]
JUDECĂTOR - [•]
GREFIER - [•]

Pe rol, pronunțarea asupra cererii de apel formulată de apelanții reclamanți [•] și [•] în contradictoriu cu intimata pârâtă AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ BUCUREȘTI, împotriva sentinței civile nr. [•] pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București.

Dezbaterile asupra apelului și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința publică din data de 01.10.2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta decizie, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea consecutiv la 08.10.2018 și la 15.10.2018, când a decis următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra apelului civil de [•] constată următoarele:

1. Cu privire la judecata în primă instanță

Prin cererea înregistrată pe rol la Judecătoria Sectorului 5 București la data de 22.05.2017 sub nr. [•], reclamanții [•] și [•] au chemat în judecată pe pârâta AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ BUCUREȘTI, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate abuzul de drept al pârâtei manifestat de introducerea cu rea credință a mai multor contestații la executare vădit netemeinice și obligarea pârâtei la plata despăgubirilor în quantum de 1 leu pentru fiecare dintre reclamanți.

În motivarea cererii, reclamanții au arătat că, sunt proprietarii unui teren de [•] mp situat în [•] str. [•], jud. [•]. Dreptul de proprietate asupra terenului a fost recunoscut prin Sentința civilă nr. [•] pronunțată de Tribunalul [•], modificată prin Decizia civilă nr. [•] a Curții de Apel [•], rămasă irevocabilă prin Decizia civilă nr. [•] a ICCJ. Ulterior obținerii recunoașterii dreptului de proprietate asupra terenului, reclamanții au formulat o acțiune tot împotriva pârâtei pentru obligarea acesteia la plata contravalorii lipsei de folosință a terenului, iar prin titlul executoriu, pârâta a fost obligată nu numai la plata contravalorii lipsei de folosință asupra terenului pentru trecut, dar și pentru viitor. Astfel în ciuda condițiilor stabilite de prevederile art. 622 alin.(2) C.pr.civ., pârâta nu a înțeles să execute voluntar titlul executoriu, motiv pentru care reclamanții au solicitat executarea pentru fiecare lună de folosință asupra terenului. Față de aceste acte de executare pârâta a formulat în perioada 2015-2016 contestații la executare, în mod repetat cu rea credință, cu motivări identice prin care se invocă excepții procesuale și alegații similare vădit netemeinice. Examinând contestațiile la executare formulate de pârâtă, reclamanții consideră că acestea îmbracă forma de manifestare a abuzului de drept procesual. Pârâta

și-a exercitat dreptul său în mod excesiv, exacerbat, creând astfel reclamanților un prejudiciu, atât de ordin material, reprezentat de onorariu reprezentantului convențional în toate cele 8 contestații, cât și moral, acuzat de tergiversarea nefirească produsă de numărul mare de contestații la executare. Introducerea acestor contestații la executare de către pârâtă ANAF au drept consecință producerea de pagube, atât de ordin patrimonial, cât și de ordin nepatrimonial, dar pot fi considerate și ca fiind șicane aduse reclamanților.

În susținerea cererii introductive de instanță au fost depuse la dosar, în fotocopie, înscrisuri, filele 8-186 vol. I și 1-80 vol. II.

În temeiul art. 223 Cod de procedură civilă au solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Pârâta, deși legal citată, nu a depus la dosar întâmpinare și nu s-au prezentat în instanță pentru a solicita probe în apărare.

Sub aspect probatoriu, instanța a admis pentru părți proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

Prin sentința civilă nr. [•], Judecătoria Sectorului 5 București a respins cererea ca neîntemeiată, formulată de reclamanții [•], [•] în contradictoriu cu pârâta AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ BUCUREȘTI.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că reclamanților le-a fost recunoscut dreptul la plata unei creanțe de către pârâtă prin Sentința civilă nr. [•] pronunțată de către Judecătoria [•], definitivă prin Decizia civilă nr. [•] pronunțată de către Tribunalul [•] și irevocabilă prin Decizia civilă nr. [•] pronunțată de Curtea de Apel [•] în dos.nr. [•] (filele 10-45).

Reclamanții au pus în executare acest titlu, formându-se dosarul execuțional cu nr. [•] pe rolul [•].

Împotriva acestor acte de executare pârâta a formulat în perioada 2015-2016 contestații la executare împotriva actelor de executare emise în acel dosar execuțional, cereri care au fost înregistrate pe rolul Judecătoriei [•] și au fost soluționate prin respingere definitivă într-un număr de 8 litigii.

Reclamanții susțin că s-au formulat de către pârâtă contestații la executare în mod repetat cu rea credință, cu motivări identice prin care se invocă excepții procesuale și alegații similare vădit netemeinice, astfel încât acestea îmbracă forma de manifestare a abuzului de drept procesual, susținând că pârâta și-a exercitat dreptul său în mod excesiv, exacerbat, creând astfel reclamanților un prejudiciu, atât de ordin material, reprezentat de onorariu reprezentantului convențional în toate cele 8 contestații, cât și moral, acuzat de tergiversarea nefirească produsă de numărul mare de contestații la executare.

În drept, disp. art. 12 C.proc.civ. prevăd că drepturile procesuale trebuie exercitate cu bună-credință, potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și fără a se încălca drepturile procesuale ale altei părți, iar partea care își exercită drepturile procesuale în mod abuziv răspunde pentru prejudiciile materiale și morale cauzate.

Instanța a constatat că, așa cum s-a arătat în doctrina scrisă în materie, pentru a se dovedi existența unei forme de abuz de drept procesual este necesar a se proba elementul obiectiv ce constă în deturnarea dreptului procedural de la scopul pentru care a fost recunoscut de lege și elementul subiectiv constând în exercitarea cu rea-credință a dreptului procedural, fără justificarea unui interes special și legitim, cu intenția de a-l vătăma pe adversar, a-l șicana, pentru a diminua sau întârzia posibilitățile de apărare ori de valorificare a drepturilor acestuia.

Instanța a mai reținut că mai sunt aplicabile în cauză și *dispozițiile art. 453*

C.proc.civ. care reglementează modalitatea în care culpa procesuală este sancționată în dreptul procesual civil și disp. art. 720 alin. (3) C.proc.civ., care prevăd că în cazul respingerii unei contestații la executare, contestatorul poate fi obligat, la cerere, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost exercitată cu rea-credință, va putea fi obligat și la plata unei amenzi judiciare.

În speță, s-a constatat că ulterior obținerii unor drepturi litigioase de către reclamânți, aceștia au demarat procedura de executare silită. Pârâta a înțeles să conteste fiecare act de executare emis de către executorul judecătoresc în dos. nr. [•]. Astfel, s-au pronunțat instanțele judecătorești într-un număr de 8 cauze civile având ca obiect contestații la executare prin pronunțarea unor soluții de respingere a cererilor de suspendare a executării silite, prin respingerea pe fond a cererilor, dar și prin respingerea căilor de atac promovate.

S-a constatat că în cadrul fiecărui proces civil astfel demarat reclamânții au pretins (existând posibilitatea aceasta chiar și pe cale separată, ulterior) restituirea cheltuielilor de judecată efectuate pentru acele cauze. Astfel, pentru simplul fapt al pornirii unui proces civil care a fost neîntemeiat în fapt și în drept, pârâtei - contestatoare i-au fost imputate cheltuielile de judecată, constatându-se culpa sa procesuală în acest sens.

Nu se poate ignora nici faptul că, deși s-au formulat cereri de suspendare a executării silite, acesta au fost respinse. Iar, cu toate că disp. art. 720 C.proc.civ. impun a se face dovada existenței unor pagube prin întârzierea executării, reclamânții nu au pretins și nici nu au dovedit acest aspect în cadrul contestațiilor la executare în calitate de intimați sau în contextul prezentei pricini.

Astfel, rămâne a analiza dacă în afară de cele două forme de răspundere pentru formularea unei acțiuni sunt îndeplinite condițiile generale ale abuzului de drept.

Instanța a reținut că pentru a se constata că a avut loc un abuz de drept procesual este necesar a se dovedi existența celor două elemente mai sus descrise.

Pe de o parte, se invocă faptul că elementul obiectiv constă în formularea acelor contestații la executare repetitive și cu motivări aproape identice. Însă, s-a constatat că aceste contestații nu au fost declarate inadmisibile de către instanțele de judecată, astfel că nu există din acest punct de vedere dovada că dreptul procesual a fost exercitat în limitele sale externe. Desigur, formularea repetată a 8 contestații la executare și invocarea unor motive comune de contestație la executare împreună cu cereri de suspendare a executării atestă încercarea debitoarei de a nu pune în executare un titlu deținut de creditorii. Totuși, este recunoscut de lege dreptul de a formula contestații împotriva unor acte emise de către organe care nu sunt jurisdicționale și, în plus, este de observat faptul că jurisprudența nu reprezintă un izvor de drept în România, motiv pentru care reluarea unei motivări în mod repetat în fața unor instanțe judecătorești distincte, nu poate dovedi exercitarea unui drept în limitele sale externe *per se*.

Elementul subiectiv pretins a fi acela a încercării debitoarei de a tergiversa valorificarea pretențiilor obținute de către creditorii și chiar de șicanare a creditorilor nu poate rezulta *ex re* din formularea acestor cereri. Este nevoie a se proba acest element, mai ales ținând cont de faptul că pârâta contestatoare este persoana juridică de drept public care realizează activitatea de colectare a creanțelor ce se fac venit la bugetul de stat.

La fel ca în orice formă de răspundere legală, nici elementul subiectiv și nici cel obiectiv nu se pot prezuma. Ar fi trebuit ca reclamânții să facă dovada faptului că sunt îndeplinite condițiile menționate în disp. art. 12 C.proc.civ. Totuși, reclamânții nu au

dovedit că exercitarea dreptului legal de a formula contestații la executare a avut loc cu rea-credință.

2. *Cu privire la apelul declarat de reclamantii [•], [•] împotriva acestei soluții au formulat apel reclamantii [•], [•], prin care au arătat următoarele:*

În mod greșit prima instanță a respins cererea privitor la constatarea abuzului de drept procesual al intimatului manifestat prin introducerea cu rea-credință a mai multor contestații la executare în mod neîntemeiat.

Așa cum a arătat și în cererea de chemare în judecată, art. 15 C.civ. statuează că „niciun drept nu poate fi exercitat în scopul de a vătăma sau păgubi pe altul ori într-un mod excesiv și nerezonabil, contrar bunei-credințe”. Totodată și art. 12 alin. (1) C.proc.civ consacră faptul că „dreptul procesual trebuie exercitat cu bună-credință potrivit scopului în vederea căruia a fost recunoscut de lege și fără a încălca drepturile procesuale ale altei persoane”.

Abuzul de drept nu presupune depășirea limitelor externe, situație în care am fi în prezența săvârșirii unui act fără drept, ci depășirea limitelor interne, adică în afara scopului economic și social recunoscut de lege. De aceea, în mod greșit, prima instanță a apreciat că „aceste contestații nu au fost declarate inadmisibile de către instanța de judecată, astfel nu există din acest punct de vedere dovada că dreptul procesual a fost exercitat în limitele externe”, deoarece existența dreptului nu trebuie confundat cu modul în care este exercitat dreptul de existență.

De altfel, una dintre condițiile existenței abuzului de drept este ca acesta să fie exercitat în limitele sale externe, adică ANAF să fie titularul dreptului procesual în cauză și să fie capabil să îl exercite, rezultă astfel că actul abuziv nu trebuie confundat cu actul nelegal. Prin urmare, pentru a ne afla în prezența unui abuz de drept trebuie ca acesta să fie exercitat în afara limitelor interne, și externe.

În situația de față ANAF avea dreptul recunoscut de lege de a introduce contestații la executare, cererile neavând caracter inadmisibil, ci neîntemeiat, așa cum s-a pronunțat și instanța de judecată în cazul celor 8 contestații la executare.

Introducerea celor 8 contestații la executare făcute în perioada 2015-2016, împotriva fiecărui act de executare emis în dosarul de executare nr. [•] denotă exercitarea dreptului în scopul de a vătăma și exercitarea acestuia într-un mod excesiv și nerezonabil.

Cu privire la vătămare, aceasta constă în întârzierea valorificării dreptului apelanților recunoscut de către instanță prin hotărâre judecătorească.

Cu privire la exercitarea dreptului într-un mod excesiv și nerezonabil, aceasta se concretizează prin numărul mare de contestații la executare formulate într-un termen foarte scurt. Cu atât mai mult, aceste cereri prezentau aceleași excepții și apărări, neexistând diferențe semnificative care să ducă la o admisibilitate a acestora.

Mai mult, prima instanță reține prin Sentința pronunțată că jurisprudența nu reprezintă un izvor de drept în România, motiv pentru care reluarea unei motivări în mod repetat în fața unor instanțe judecătorești distincte, nu poate dovedi exercitarea unui drept în limitele sale externe. Este adevărat că jurisprudența nu constituie izvor de drept în România, însă reiterarea aceluiași motive de contestație vădit nelegale, dovedesc rea-credință cu care a acționat ANAF.

Trebuie avut în vedere că între momentul pronunțării sentinței în cazul primei contestații și până la introducerea celei din urmă, ANAF a cunoscut existența motivelor de

netemeinicie reiterate în fiecare contestație, iar continuarea introducerii de contestații pe aceleași considerente erau făcute în scopul de a întârzia valorificarea drepturilor subsemnaților.

În motivarea Sentinței se arată cu „reclamanții nu au dovedit că exercitarea dreptului legal de a formula contestații la executare a avut loc cu rea-credință”, însă, cu privire la această chestiune, doctrina și practica judiciară este împărțită, în sensul în care prezumția bunei-credințe nu mai trebuie răsturnată, reaua-credință reieșind din elementele de fapt. De altfel, și în situația dovedirii relei-credințe, aceasta se poate face cu orice mijloace de probă, unde în baza prezumțiilor coroborate cu materialul probator al cauzei, este evidentă reaua-credință a ANAF.

De asemenea, s-a considerat că numai demersul judiciar, declanșat cu rea-credință sau dintr-o eroare gravă ce o apropie de doi, cu intenția de a produce o pagubă, morală sau materială, poate constitui abuz de drept“. Reaua-credință a intimitei rezultă atât din periodicitatea cu care au fost formulate contestațiile la executare, cât și din conținutul acestora, cu formulări identice, fiind schimbate doar anumite sume sau date.

Totodată, prin Sentință se mai reține că „sunt aplicabile și dispozițiile art. 453 C.proc.civ care reglementează modalitatea în care culpa procesuală este sancționată în dreptul procesual civil și disp. art. 720 alin. (3) C.proc.civ., care prevede că în cazul respingerii unei contestații la executare, contestatorul poate fi obligat, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost executată cu rea-credință, va putea fi obligat și la plata unei amenzi judiciare" (subl. n.). Arată faptul că în speța de față nu este vorba despre culpă procesuală, ci de un abuz de drept procesual săvârșit cu intenție de către ANAF.

Trebuie menționat faptul că dispozițiile consacrate în cele două articole menționate mai sus nu înlătură și nu se confundă cu existența săvârșirii unui abuz de drept. De altfel, art. 720 C.proc.civ. și art. 453 C.proc.civ. nu aduc atingere posibilității subsemnaților de a ne îndrepta împotriva celui care răspunde pentru cauzarea unui prejudiciu ca urmare a abuzului de drept. Cele două articole vorbesc despre sancționarea culpei, nu de sancționarea abuzului de drept procesual incident în cazul de față.

De altfel, art. 453 C.proc.civ prevede restituirea cheltuielilor de judecată ca urmare a câștigării litigiilor privind contestațiile la executare, însă acest drept prevăzut de articolul menționat mai sus nu trebuie văzut ca o sancțiune împotriva ANAF care să înlătore existența sau răspunderea pentru un abuz de drept. Mai mult, nici art. 720 alin. (3) C.proc.civ. nu reprezintă o sancțiune specifică a abuzului de drept procesual și cu atât mai puțin nu-l justifică, având posibilitatea de a se prevala de dispozițiile acestuia.

În mod greșit prima instanță, prin Sentință, a criticat nedovedirea celor două elemente necesare pentru existența abuzului de drept procesual, și anume elementul subiectiv și cel obiectiv.

Reiterează susținerile formulate prin cererea de chemare în judecată cu privire la această chestiune, prin care arată că elementul subiectiv presupune exercitarea cu rea-credință a dreptului procesual, în scop de șicană, cu intenția de a-i vătăma, pentru a întârzia posibilitatea valorificării drepturilor acestora. Este evident că prin introducerea contestațiilor la executare s-a dorit întârzierea realizării drepturilor, fapt ce i-a prejudiciat.

Cu privire la elementul obiectiv, acesta constă în deturnarea dreptului procesual de la scopul pentru care a fost recunoscut, ori în exercitarea dreptului într-un mod excesiv și nerezonabil. În situația de față, din probatoriul administrat în prima instanță, rezultă în

mod clar exercitarea dreptului ANAF de a formula contestație la executare într-un mod nerezonabil, ținând cont că, așa cum a arătat mai sus, în contestațiile erau invocate excepții similare, iar motivările sunt identice.

Principiul exercitării cu bună-credință a drepturilor subiective presupune, în principal, că dreptul subiectiv să fie exercitat în limitele sale legale, fără să se încalce drepturile subiective ale celorlalți, iar abuzul de drept reprezintă însăși deturnarea dreptului de la rațiunea sa intrinsecă exprimată în scopul pentru care a fost recunoscut și garantat sau utilizarea dreptului în alte scopuri decât cele avute în vedere prin lege. În principiu, abuzul de drept apare atunci când titularul unui drept subiectiv (extra-contractual) îl exercită cu rea-voință pentru a vătăma pe cineva.

Totodată, în doctrină se arată formele sub care s-ar putea manifesta exercitarea abuzivă a drepturilor procesuale astfel, cu titlu exemplificativ: rezistența pârâtului, cu rea-credință, în fața unei pretenții a cărei temeinicie este evidentă; introducerea, cu vădită rea-credință, a unei contestații la executare.

Intimata ANAF nu a formulat întâmpinare în cauză.

3. *Aprecierea Tribunalului*

În cauza de față, prin apelul formulat apelanții reiterează, în esență, în fața instanței de apel susținerile privind existența abuzului de drept procesual al intimatei reprezentat de formularea repetată a unui număr de contestații la executare și a unor cereri de suspendare a executării întemeiate pe motive identice în cadrul executării silită a titlului executoriu reprezentat de Sentința civilă nr. [•] pronunțată de către Judecătoria [•], definitivă prin Decizia civilă nr. [•] pronunțată de către Tribunalul [•] și irevocabilă prin Decizia civilă nr. [•] pronunțată de Curtea de Apel [•] în dos. nr. [•], dosar de executare nr. [•] pe rolul [•], contestând, totodată, cele reținute de prima instanță cu privire la faptul că apelanții reclamânți nu ar fi dovedit existența elementelor abuzului de drept în persoana intimetei. **Toate aceste contestații și cereri de suspendare a executării au fost respinse de instanța de executare competentă, respectiv Judecătoria [•].**

Prima instanță a reținut, în privința elementului obiectiv al abuzului de drept al intimetei invocat de apelanții reclamânți că este recunoscut de lege dreptul de a formula contestații împotriva unor acte emise de către organe care nu sunt jurisdicționale și, în plus, este de observat faptul că jurisprudența nu reprezintă un izvor de drept în România, motiv pentru care reluarea unei motivări în mod repetat în fața unor instanțe judecătorești distincte, nu poate dovedi exercitarea unui drept în limitele sale externe *per se*. În ceea ce privește elementul subiectiv al abuzului de drept al intimetei invocat de apelanții reclamânți, prima instanță a reținut că elementul subiectiv pretins reprezentat de încercarea debitoarei de a tergiversa valorificarea pretențiilor obținute de către creditorii și chiar de șicanare a creditorilor nu poate rezulta *ex re* din formularea unor contestații la executare succesive însoțite de cereri de suspendare a executării silită, cu atât mai mult cu cât intimata este persoana juridică de drept public care realizează activitatea de colectare a creanțelor ce se fac venit la bugetul de stat.

Procedând la reanalizarea tuturor elementelor de fapt prezentate de părți în fața primei instanțe dar și în apel, tribunalul constată că susținerile apelanților reclamânți sunt fondate, în cauză, fiind întrunite elementele abuzului de drept procesual în persoana intimetei.

Astfel, sub acest aspect, în acord cu prima instanță, tribunalul constată că

elementele abuzului de drept se desprind din dispozițiile art. 12 alin. 1 C.proc.civ. și anume un element obiectiv constând în exercitarea drepturilor procesuale în alt scop decât cel în care au fost recunoscute de lege fără însă a încălca drepturile altei părți din proces, element care mai este cunoscut și ca exercitarea dreptului procesual cu depășirea limitelor sale interne, dar în cadrul limitelor externe ale acestuia și un element subiectiv reprezentat de exercitarea dreptului procesual în scopul indicat mai sus cu rea-credință.

Desigur, așa cum corect a reținut și cu privire la acest aspect prima instanță, nici unul din elementele abuzului de drept procesual nu se prezumă, fiind necesar ca partea care invocă exercitarea abuzivă a drepturilor procesuale de altă parte din proces să dovedească ambele elemente ale abuzului de drept astfel cum rezultă ele din dispozițiile art. 12 alin. 1 C.proc.civ.

Fiind aspecte de fapt, dovada acestor elemente se poate face cu orice mijloc de dovadă.

În ceea ce privește *elementul obiectiv al abuzului de drept procesual*, în cauză, a fost dovedită exercitarea dreptului de a formula contestație la executare cu respectarea limitelor externe ale acestuia, însă **din cuprinsul acestor contestații și numărul acestora reiese că, cel puțin începând cu a doua contestație la executare formulată în cadrul executării silite ce a format obiectul dosarului de executare [•] pe rolul [•], acest drept nu a mai fost exercitat în scopul recunoscut de lege.**

Astfel, intimata din cauza de față a formulat opt contestații la executare în anul 2015 în dosarul de executare mai sus menționat, toate soluționate în primă instanță de Judecătoria [•], ca instanță de executare, după cum urmează:

1. la data de **20.04.2015**, dosar nr. [•]. Actul de executare contestat a fost adresa de înființare a popririi din 24.03.2015. Singurul motiv de contestație invocat a fost nerespectarea de către executorul judecătoresc a dispozițiilor OG nr. 22/2002, intimata susținând, în special, că potrivit acestui act normativ beneficiază de un termen de grație de 6 luni înăuntrul căruia nu poate fi efectuat nici un act de urmărire. Prin contestația la executare, intimata a solicitat și suspendarea executării silite fără a indica vreun motiv în susținerea acestei cereri.

2. la data de **9.07.2015**, dosar nr. [•]. Actul de executare contestat a fost somația mobilă din 19.06.2015. Singurul motiv de contestație invocat a fost nerespectarea de către executorul judecătoresc a dispozițiilor OG nr. 22/2002, intimata susținând, în special, că potrivit acestui act normativ beneficiază de un termen de grație de 6 luni înăuntrul căruia nu poate fi efectuat nici un act de urmărire. Prin contestația la executare, intimata a solicitat și suspendarea executării silite fără a indica vreun motiv în susținerea acestei cereri.

3. la data de **27.07.2015**, dosar nr. [•]. Actul de executare contestat a fost adresa de înființare a popririi din 26.06.2015. Singurul motiv de contestație invocat a fost nerespectarea de către executorul judecătoresc a dispozițiilor OG nr. 22/2002, intimata susținând, în special, că potrivit acestui act normativ beneficiază de un termen de grație de 6 luni înăuntrul căruia nu poate fi efectuat nici un act de urmărire. Prin contestația la executare, intimata a solicitat și suspendarea executării silite iară a indica vreun motiv în susținerea acestei cereri.

4. la data de **28.08.2015**, dosar nr. [•]. Actul de executare contestat a fost somația mobilă din 18.08.2015. Singurul motiv de contestație invocat a fost nerespectarea de către executorul judecătoresc a dispozițiilor OG nr. 22/2002, intimata

sustinând, în special, că potrivit acestui act normativ beneficiază de un termen de grație de 6 luni înăuntrul căruia nu poate fi efectuat nici un act de urmărire. Prin contestația la executare, intimata a solicitat și suspendarea executării silite fără a indica vreun motiv în susținerea acestei cereri.

5. la data de **8.09.2015**, dosar nr. [•]. Actul de executare contestat a fost somația mobilă din 18.08.2015. Singurul motiv de contestație invocat a fost nerespectarea de către executorul judecătoresc a dispozițiilor OG nr. 22/2002, intimata susținând, în special, că potrivit acestui act normativ beneficiază de un termen de grație de 6 luni înăuntrul căruia nu poate fi efectuat nici un act de urmărire. Prin contestația la executare, intimata a solicitat și suspendarea executării silite fără a indica vreun motiv în susținerea acestei cereri.

6. la data de **10.09.2015**, dosar nr. [•]. Actul de executare contestat a fost somația mobilă din 18.08.2015. Singurul motiv de contestație invocat a fost nerespectarea de către executorul judecătoresc a dispozițiilor OG nr. 22/2002, intimata susținând, în special, că potrivit acestui act normativ beneficiază de un termen de grație de 6 luni înăuntrul căruia nu poate fi efectuat nici un act de urmărire. Prin contestația la executare, intimata a solicitat și suspendarea executării silite fără a indica vreun motiv în susținerea acestei cereri.

7. la data de **4.12.2015**, dosar nr. [•]. Actul de executare contestat a fost somația mobilă din 14.12.2015. Singurul motiv de contestație invocat a fost nerespectarea de către executorul judecătoresc a dispozițiilor OG nr. 22/2002, intimata susținând, în special, că potrivit acestui act normativ beneficiază de un termen de grație de 6 luni înăuntrul căruia nu poate fi efectuat nici un act de urmărire. Prin contestația la executare, intimata a solicitat și suspendarea executării silite fără a indica vreun motiv în susținerea acestei cereri.

8. la data de **22.12.2015**, dosar nr. [•]. Actul de executare contestat a fost somația mobilă din 14.12.2015. Singurul motiv de contestație invocat a fost nerespectarea de către executorul judecătoresc a dispozițiilor OG nr. 22/2002, intimata susținând, în special, că potrivit acestui act normativ beneficiază de un termen de grație de 6 luni înăuntrul căruia nu poate fi efectuat nici un act de urmărire. Prin contestația la executare, intimata a solicitat și suspendarea executării silite fără a indica vreun motiv în susținerea acestei cereri.

Toate aceste contestații au fost respinse ca neîntemeiate, în primă instanță. De asemenea, în toate cazurile, au fost respinse ca nefondate apelurile exercitate de intimată, apeluri prin care au fost reluate, fără excepție, în mod absolut identic cererile de contestație la executare sub forma cererii de apel. De asemenea, cererile de suspendare a executării silite formulate de intimată au fost respinse, fără excepție, atât în primă instanță cât și în apel.

Din conținutul hotărârilor judecătorești pronunțate în fiecare din aceste dosare în parte, atât în primă instanță, cât și în apel, hotărâri aflate la dosarul cauzei, rezultă că instanța a reținut că modul de interpretare a intimatedei cu privire la dispozițiile OG nr. 22/2002 este greșit și că aceasta nu beneficiază de un termen de grație în conformitate cu acest act normativ. În ceea ce privește cererile de suspendare, în toate cauzele, atât în primă instanță, cât și în apel, acestea au fost respinse întrucât instanțele au constatat că nu s-a invocat nici un motiv care să susțină cererea formulată.

Așa fiind, tribunalul constată că după soluționarea primei contestații la executare prin care a fost respins definitiv motivul de contestație prin care aceasta contesta urmărirea silită însăși în baza titlului executoriu pus în executare în dosarul nr. [•] al [•], **reiterarea aceluiași susțineri prin contestații la executare și cereri de suspendare cu privire la fiecare modalitate de urmărire silită pe care executorul judecătoresc o pornea nu mai poate fi calificată ca fiind o exercitare a dreptului procesual de a formula contestație la executare în scopul în care acest drept a fost recunoscut de lege.**

Într-adevăr, potrivit art. 712 alin. 1 C.proc.civ., împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. Așadar, contestația la executare este un mijloc procedural care are ca scop ca aceia care se consideră vătămați prin executarea, efectuată cu încălcarea prescripțiilor legale să poată supune controlului judecătoresc al instanței de executare legalitatea actelor de executare.

Or, în cauza de față, după rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate în dosarul [•], în privința executării titlului executoriu reprezentat de Sentința civilă nr. [•] pronunțată de către Judecătoria [•], **chestiunea de drept referitoare la modul de interpretare a dispozițiilor OG nr. 22/2002 și a inexistenței unui termen de grație de 6 luni înainte de începerea executării silite nu mai putea fi tranșată în alt mod. Mai mult decât atât, fiindcă era vorba de modalități diferite de urmărire silită efectuate de executor pentru aducerea la îndeplinire a aceluiași titlu executoriu, dezlegarea dată în mod definitiv acestei chestiuni în dosarul nr. [•] al Judecătoriei [•] era și obligatorie având autoritate de lucru judecat pentru intimată întrucât și celelalte contestații la executare au privit tot condițiile de executare silită a aceluiași titlu executoriu prin raportare la aceleași dispoziții ale OG nr. 22/2002.**

Așadar, din perspectiva abuzului de drept procesual, contrar celor reținute de prima instanță, **tribunalul constată că, în speță, intimata nu putea să se raporteze la hotărârea definitivă prin care s-a respins definitiv contestația la executare ce a făcut obiectul dosarului nr. [•] al Judecătoriei [•] ca la o simplă hotărâre dată într-un caz similar, deci ca la un simplu precedent judiciar, ci acea hotărâre era obligatorie având autoritate de lucru judecat pentru părți în ceea ce privește modul de interpretare a dispozițiilor OG nr. 22/2012 în privința executării sentinței civile [•] pronunțată de către Judecătoria [•].** Ca parte în procesul respectiv, intimata nu putea ignora și cu atât mai puțin nu putea acționa cu ignorarea efectului constrângător al autorității de lucru judecat al hotărârii judecătorești pronunțate în dosarul nr. [•] al Judecătoriei [•], fără ca acest mod de a acționa să nu reprezinte o deturnare a dreptului de a formula contestație la executare de la scopul pentru care acesta a fost instituit de lege.

Deturnarea dreptului de a formula contestație la executare de la scopul recunoscut de lege și totodată reaua credință a intimatei sunt relevate și de faptul că aceasta a folosit posibilitatea deschisă de formularea contestației la executare pentru a solicita de fiecare dată și suspendarea urmăririi fără a justifica în vreun fel vreuna dintre aceste cereri, iar în apelurile exercitate în fiecare caz în parte, prin cererea de apel se reiterau motivele invocate ca motive de contestație la executare în fața primei instanțe.

În fine, în ceea ce privește elementul obiectiv al abuzului de drept, contrar celor

reținute de prima instanță, instanța de apel apreciază că faptul că în contestațiile la executare formulate începând cu 9.07.2015 nu a fost pronunțată soluția inadmisibilității nu are relevanță, acest aspect nefiind de natură a înlătura caracterul abuziv al exercitării dreptului de a formula contestație la executare de către intimată, cu atât mai mult cu cât, din verificarea hotărârilor pronunțate în dosarele de contestație la executare, începând cu data de 9.07.2015, intimata nu a indicat în nici unul din aceste faptul că mai formulase alte contestații la executare anterioare. Sub acest aspect, **tribunalul mai consideră necesar a se reține că deosebit de relevant pentru caracterul abuziv al exercitării dreptului de a formula contestație la executare, faptul că în cazul dosarelor nr. [•], nr. [•] și [•] există litispendență, contestațiile din aceste dosare privind același act de executare, respectiv somația mobilă din 18.08.2015, pentru aceleași motive de contestație.** De asemenea, aceeași situație există în dosarele nr. [•] și [•] unde actul de executare contestat era somația mobilă din 14.12.2015. Or, atâta vreme cât fiecare din aceste dosare au fost înregistrate pe rolul unor complete diferite intimata era cea mai în măsură să indice instanței situația de litispendență, însă în nici unul din aceste 5 dosare nu a fost adusă la cunoștința instanței existența litispendenței. Mai mult, **în fiecare din aceste dosare, intimata a formulat apel fără a indica situația de litispendență, fiind greu de admis că aceasta își exercita drepturile cu bună-credință în condițiile în care era inițiativa tuturor acestor demersuri procesuale.**

Cât privește elementul subiectiv al abuzului de drept, tribunalul constată că acesta este relevant cu certitudine în cauză de modul de comportament al intimății descris mai sus, nemaifiind necesar a se adăuga sub acest aspect decât că tribunalul nu va reține susținerile intimății formulate direct în fața instanței de apel în ședința publică de la 1.10.2018 prin consilier juridic și apoi reluate în notele scrise depuse la dosar, susțineri referitoare la faptul că ANAF a contestat toate modalitățile de executare efectuate în dosarul de executare, deoarece aceasta era o modalitate de executare a dreptului său la apărare. Mai mult decât atât, **o atare susținere demonstrează o dată în plus reaua credință a intimății deoarece aceasta susține chiar un caracter obligatoriu al exercitării contestației la executare, fiind vorba de o instituție publică.**

De asemenea, nu va reține ca elemente de fapt apte să înlătore caracterul abuziv al exercitării dreptului de a face contestație la executare susținerile referitoare la faptul că și apărările formulate de apelanții din prezenta cauză în dosarele indicate mai sus având ca obiecte contestațiile la executare menționate au fost identice în toate acele dosare. Este evident faptul că o atare susținere nu poate fi reținută, pe de o parte pentru că este irelevant sub aspectul exercitării abuzive a drepturilor procesuale de către o parte faptul că, eventual, și o altă parte s-ar fi comportat abuziv, iar pe de altă parte pentru că, în cauzele menționate, este firesc faptul că apelanții s-au apărat în același mod în fiecare dosar devreme ce intimata din cauza de față formula aceleași motive de contestație.

Pentru toate aceste considerente, instanța de apel constată că sunt întrunite elementele abuzului de drept procesual în ceea ce privește cauzele care au format obiectul dosarelor [•], [•], [•], [•], [•] și [•], astfel încât sunt aplicabile dispozițiile art. 12 alin. 2 C.proc.civ. potrivit cu care Partea care își exercită drepturile procesuale în mod abuziv răspunde pentru prejudiciile materiale și morale cauzate. Ea va putea fi obligată, potrivit legii, și la plata unei amenzi judiciare.

În privința prejudiciului pretins de apelanții reclamânți din cauza de față, acesta

este unul de natură morală și este reprezentat de disconfortul creat prin comportamentul abuziv al intimitei. Sub acest aspect, **instanța de apel constată că nu contravine reparării acestui prejudiciu faptul că în cauzele ce au făcut obiectul dosarelor nr. [•], [•], [•], [•], [•] și [•] au fost acordate apelanților reclamanți cheltuieli de judecată, deoarece temeiul răspunderii sunt distincte, culpa procesuală care constituie temeiul juridic al acordării cheltuielilor de judecată fiind culpa procesuală care nu se confundă cu exercitarea abuzivă a dreptului procesual. De asemenea, nici faptul că, potrivit art. 720 alin. (3) C.proc.civ., exista posibilitatea ca în cazul respingerii contestațiilor la executare, intimitei să îi fie aplicată și o amendă judiciară nu închide posibilitatea acordării de despăgubiri părții adverse pentru prejudiciul creat prin exercitarea abuzivă a dreptului de formulare a contestației la executare, deoarece și în acest caz este vorba despre două forme de răspundere diferite. De altfel, chiar dispozițiile art. 720 alin. 3 C.proc.civ. sunt un argument suficient în acest sens, acest text de lege prevăzând și posibilitatea ca în cazul exercitării cu rea credință a contestației la executare, contestatorul căruia i s-a respins contestație să fie obligat, la cerere, și la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, art. 720 alin. 3 C.proc.civ. reprezintă, de fapt, o aplicație particulară a art. 12 alin. 2 C.proc.civ. precitat.**

Mai mult, nici art. 720 alin. 3 C.proc.civ. și nici art. 12 alin. 2 C.proc.civ. nu impun ca despăgubirile să fie solicitate doar pe cale necesorie în cadrul procesului în care s-a constatat exercitarea abuzivă a dreptului.

Așa fiind, pentru toate aceste considerații, instanța va admite apelul cu care a fost sesizat și va schimba în întregime sentința atacată în sensul că va admite acțiunea și va obliga obligă pârâta la plata unor despăgubiri în cuantum de 1 leu către fiecare dintre reclamanți.

LOSPA
LAWYERS

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite apelul declarat de apelanții reclamanți [•] și [•] ambii cu domiciliul ales la Lospa Cristian Paul - Cabinet de Avocat - din București, str. Paris nr. 36, sector 1, în contradictoriu cu intimata pârâtă AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ BUCUREȘTI cu sediul în București, str. [•], împotriva sentinței civile nr. [•] pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București.

Schimbă în tot sentința atacată în sensul că admite acțiunea și obligă pârâta AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ BUCUREȘTI la plata unor despăgubiri în cuantum de 1 leu către fiecare dintre reclamanți.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 15.10.2018.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,